

molyan: Na, pupákok, most pedig vegyétek tudomásul, hogy élni csakis ilyen gyermekien tiszta lélekkel érdemes.

És ez a szöveg azért volna adekvát, mert akkor Balla biztos, hogy közbeszólna: nekem mondjátok? Én nyolcvan éve játszom az életet mindennap.

Balla ugyanis, elfelejtettem mondani, nyolcvanéves. Ezért ünneplik a barátai. Ő pedig zsörtölődik, hogy igazán — mire kell az ilyen felhajtás. Ezért van, hogy ő az ünnepezt, és én kapom az ajándékot. Én kapom ezt a pillanatot az élettől, amelyben egy nagy embert megérthetek. Egy nagy embert, akivel sorsom, a kor, a barátok, valamikor, értelmesedésem kezdetén megajándékoztak. Ahelyett, hogy ő kapna, mondjuk... Mit is kaphatna születése napjára, valóban? Mit kaphatna szebbet, mint gyönyörű napfelkeltét a Rozsályon vagy a Kereszthegyen, varázsos nagybányai hangulatokkal a tetején. Hát ennél nagyobbat adhatna neki valaki?

UTÓIRAT

Megállás! A továbbiakért nem vállalom a felelősséget. A többit — becsületszavamra! — nem én alkottam. Balla József nevű hősöm sorsának végkifejlesztéséért nem én vagyok a felelős.

Íme a bizonyítékaim:

„Sándor! Kérdésedre a válaszom ennyi: Balla Jóska 1910. szeptember 22-én született. Kicsi Jóska — sajnos — Pesten van kórházban. Januárban operálják. Daganat. Rossz daganat! Ölel Cseresnyés Gyula Temesvárról. Írj!”

Írtam. Olvasó, megint csak az eskümre vagyok utalva. Írtam egy pesti irodalmi hetilapnak. Írtam: az emberségnek erről a nagy hőséről, Balla József festőművészről. Még illusztrációt is kértem Nagybányáról. El is küldték. Sajnos — fenti — írástomat nem ítélték elég jónak. Írtam hát Ballának, de — elnézést — nem mondtam meg, hogy Magyarországon miattam nem ünneplik. Erre jött az alábbi levél Bogyókától, vagyis Ballánétól.

„Sándor! Köszönjük az üdvözlő sorokat. Jóskának Nyíregyházán és Győrben volt kiállítás a születésnapján, amelyen 62 munkáját mutatták be. Reméljük, hogy az anyagot átviszik Veszprémbe is. Igaz, hogy a kiállított anyag minden darabja magántulajdon, de Pesten a Vármúzeumban megnyíló »Erdélyi művészek« kiállításon is szerepel több képpel. Itt Nagybányán hatalmas volt a siker... Ekkor szakadt ránk az ég. Kicsi Jóska betegsége. Fiam jelenleg itthon van. Január 7-én kell visszamennie Pestre, műtétre. Írj neki pár nyugtató szót. Csók Bogyó.”

Írtam. Kicsi Jóskának is.

Azt válaszolta: „Köszönöm Sanyi bácsi, hogy mellettem állasz. Ha szükség lesz rá, mármint arra, hogy feljössz Pestre, írok. Ölel: Józsi.”

Nem írt! Hurrá!

Cseresnyés — a drága, hűséges barát! — végig tudósított: „Józsi hazaérkezett Bányára. Időnkint hívom telefonon.”

És ekkor — valamivel később — jött a távirat: „Fiamat július 7-én a nagybányai Virághegyi temetőben temetjük. Bogyóka.”

Egy hét múlva válaszoltam. Akkor is csak ennyit: „Veletek sírok.” Megint Cseresnyés Gyulára, testvéremre vagyok utalva, aki a posták kíváncsiságát kijátszandó, már kézből küld levelet.

„Vitem virágot a sírra a ti nevetekben is. Nagyon megviselte Ballát a